

บทที่ 4

วรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

แนวคิดในการวิเคราะห์พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักนั้นเท่าที่ผ่านมามีอยู่ 2 แบบใหญ่ๆ คือ แบบที่มีวรรณยุกต์ระบบเดียว กล่าวคือ วิเคราะห์ให้วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นระบบเดียวกับวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (กัลยา : 2533, Kalaya and Daranee : 1992) และแบบที่มีวรรณยุกต์ 2 ระบบ กล่าวคือวิเคราะห์ให้วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นประเภทที่เรียกว่าพยางค์เชื่อม (Linker-Syllable) ซึ่งเป็นระบบพิเศษแยกออกจากระบบวรรณยุกต์ปกติ โดยกำหนดให้ระบบวรรณยุกต์ปกตินั้นปรากฏทั้งกับพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (Bee : 1975, Henderson : 1948, Sudaporn : 1983)

4.1 แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักซึ่งเป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจะกล่าวถึงงานวิจัย 3 เรื่อง คือ

1. Prosodies in Siamese : a study in synthesis (Henderson : 1948)
2. Intonation in Thai (Sudaporn : 1983)
3. Restricted Phonology in Central Thai Linker-Syllables (Bee : 1975)

เฮนเดอร์สัน (Henderson : 1948) แบ่งพยางค์ออกเป็น 2 ประเภทตามโครงสร้างของพยางค์ ได้แก่

ประเภทที่ 1* พยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาวและพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่จบด้วยพยัญชนะที่มีเสียงกักอื่นๆที่ไม่ใช่เสียงกักที่เส้นเสียง

ประเภทที่ 2 พยางค์ตายสระเสียงสั้นที่จบด้วยพยัญชนะที่มีเสียงกักที่เส้นเสียงสำหรับพยางค์ในประเภทแรกนั้น ระบบวรรณยุกต์ไม่แตกต่างจากระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยว โดยกล่าวไว้ว่า

"There is no effective difference between the isolative pronunciation of these words and that of connected speech."

แต่พยางค์ในประเภทที่ 2 นั้น Henderson วิเคราะห์ไว้ว่าเป็นระบบวรรณยุกต์ที่แตกต่างออกไป คือ เป็นระบบวรรณยุกต์ที่ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ 1 หน่วยเท่านั้น เรียกว่า "neutral tone" โดยกล่าวไว้ว่า

"This is in effect a one-unit tone system, as contrasted with the usual five-unit tone system."

บี (Bee : 1975) ไม่เห็นด้วยกับ Henderson ที่ไม่แยกสระ /-a-/ ออกจากสระอื่นๆในพยางค์ประเภทที่ 2 เขาเห็นว่าระบบ neutral tone ปรากฏกับพยางค์ที่มีเสียงสระ /-a-/ เท่านั้น

สุดาพร (Sudaporn : 1983) เห็นด้วยกับ Henderson ในเรื่องของ neutral tone แต่เข้าใจว่าควรจะจำกัด neutral tone เฉพาะพยางค์ประเภทที่เป็นพยางค์เชื่อม (Linker-syllable) เท่านั้น นอกจากนั้นสุดาพรวิเคราะห์ว่าระบบวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมี 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับพยางค์ที่ลงเสียงหนักและแสดงความแตกต่างกันด้านสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ออกมาอย่างละเอียดว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีสีลักษณะเปลี่ยนไป อย่างไรบ้าง คือ

* Henderson ไม่ได้บรรยายโครงสร้างพยางค์ประเภทที่ 1 ไว้ในลักษณะนี้ แต่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเพื่อให้สะดวกในการอ่าน

วรรณยุกต์สามัญ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียงกลาง ส่วนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงกลาง-ระดับ

วรรณยุกต์เอก ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียงต่ำ ส่วนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงค่อนข้างต่ำ-ระดับ

วรรณยุกต์โท ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียงสูง-ตก ส่วนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงสูง-ระดับหรือสูง-ตกเล็กน้อย

วรรณยุกต์ตรี ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียงสูง ส่วนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงสูง-ระดับ

วรรณยุกต์จัตวา ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียงต่ำ-ขึ้น ส่วนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเสียงขึ้น

แต่ในงานวิจัยนี้เป็นแบบที่มีวรรณยุกต์ 2 ระบบ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัย 3 เรื่องดังที่กล่าวมาแล้ว คือ หลังจากที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแล้วพบว่าสำหรับพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเมื่อพิจารณาจากกล่องวรรณยุกต์ มีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2-3 หน่วยเสียงเข้าด้วยกัน ผู้วิจัยจึงเสนอผลการวิเคราะห์ว่าระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นคนละระบบกับวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

ความคิดในการจัดเป็นคนละระบบวรรณยุกต์นี้ได้มาจากแนวทางการวิเคราะห์แบบหลายระบบ (Polysystemic Approach) ที่ปรากฏในทฤษฎีของดับเบิลิว ฟรีแมน ทวาดเดล (W. Freeman Twaddell), สำนักปราก (Prague School) และ การวิเคราะห์แนวสัทสัมพันธ์ (Prosodic Analysis)

ทวาดเดลและสำนักปรากเสนอไว้ว่าหากเสียง 2 เสียงมีความสำคัญในภาษาและจัดเป็น 2 หน่วยเสียงในบริบทหนึ่ง แต่ในอีกบริบทหนึ่งเสียง 2 เสียงนี้ รวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน น่าจะวิเคราะห์ว่าเสียง 2 เสียงใน 2 บริบทนี้อยู่ในคนละระบบกัน ทวาดเดลเรียกหน่วยเสียงใน 2 ระบบนี้ว่าแมคโคร โฟเน็ม (macro-phoneme) ส่วนสำนักปรากนั้นจัดให้เสียง 2 เสียงในบริบทปกติเป็นหน่วยเสียงและ ในกรณีที่มีการรวมเสียงเป็นอาร์คิโฟเน็ม (archiphoneme) ส่วนการวิเคราะห์แนวสัทสัมพันธ์ (Prosodic Analysis) มีแนวคิดว่าการวิเคราะห์ภาษาใดภาษาหนึ่งไม่จำเป็นต้องมีระบบเพียงระบบเดียว เช่น ระบบเสียงในคำตั้งเดิมกับระบบเสียงในคำอื่นสามารถวิเคราะห์เป็นคนละระบบได้ เช่นเดียวกับการแยกระบบเสียงที่ปรากฏในการพูดแบบซ้ำออกจากระบบเสียงที่ปรากฏในการพูดแบบเร็ว

ในงานวิจัยระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยวและในพยางค์หลังของคำสองพยางค์ซึ่งรวมเรียกว่าพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้น มีระบบวรรณยุกต์เหมือนกัน (ดูบทที่ 3) ส่วนพยางค์หน้าที่ไม่ลงเสียงหนักของคำสองพยางค์ ผู้วิจัยพบว่าเมื่อพิจารณาจากกล่องวรรณยุกต์ มีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2-3 หน่วยเสียงเข้าด้วยกัน (ปรากฏใน 4) อำเภอกำทำให้ระบบวรรณยุกต์แตกต่างออกไปจากระบบของพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ผู้วิจัยจึงจัดให้มีระบบวรรณยุกต์ 2 ระบบ คือ ระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

นอกจากนี้ ในงานวิจัยนี้จัดให้วรรณยุกต์ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่จบด้วยเสียงกักที่เส้นเสียงที่ไม่ลงเสียงหนัก เป็นส่วนหนึ่งของระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ไม่ได้แยกออกมาเป็นอีกระบบหนึ่งต่างหาก (ดูอภิปรายผลข้อ 5)

ต่อไปนี้จะเสนอการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ใน 5 อำเภอ โดยจะเปรียบเทียบในแง่ของระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ทั้งนี้ในบทนี้จะยังไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างพยางค์หน้าของคำสองพยางค์กับคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ซึ่งการเปรียบเทียบดังกล่าวจะอยู่ในบทที่ 5

4.2 วิธีวิเคราะห์วรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ในการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์มีสัญลักษณ์เปลี่ยนไปอย่างไรในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์และมีการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหล่านั้นเข้าด้วยกันหรือไม่ ที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์นั้น เนื่องมาจากมีผู้พบลักษณะดังกล่าวนี้ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี (Kalaya and Daranee : 1992)

ในขั้นแรก ผู้วิจัยเปรียบเทียบกราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ ผู้วิจัยพบว่าในระบบวรรณยุกต์ของแต่ละอำเภอมีหน่วยเสียงที่มีสัญลักษณ์คล้ายคลึงกันอยู่ ผู้วิจัยจึงนำกราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของทุกค่าของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัญลักษณ์คล้ายคลึงกันเพื่อหาข้อสรุปว่าหน่วยเสียงดังกล่าวสมควรจัดแยกเป็นคณะหน่วยเสียงหรือควรจัดรวมเข้าเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในช่อง A 2-3 และ A 4 เป็นพิเศษ เพื่อพิจารณาว่าระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเดิม เมื่อเป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์จะมีการแยกของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 หรือไม่ จากการเปรียบเทียบพบว่ามีกรรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

- วรรณยุกต์ที่ 1 รวมกับ วรรณยุกต์ที่ 2 และวรรณยุกต์ที่ 4 ในอำเภออุบลูบุรีจากเกณฑ์ที่ 1 (ดูเกณฑ์จากบทที่ 2)
- วรรณยุกต์ที่ 2 รวมกับ วรรณยุกต์ที่ 4 ในอำเภอเมือง จากเกณฑ์ที่ 2
- วรรณยุกต์ที่ 2 รวมกับ วรรณยุกต์ที่ 3 และ 4 ในอำเภอบึงสามพัน จากเกณฑ์ที่ 2

2

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงจัดระบบวรรณยุกต์ในทุกอำเภอและเมื่อวิเคราะห์ระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้แล้ว ผู้วิจัยพบว่ามีปัญหาในการเรียกชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์และได้กำหนดการเรียกชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์ว่า หากมีการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ชื่อของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใหม่จะประกอบด้วยชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดิม เช่น ระบบวรรณยุกต์ในอำเภอเมือง มีการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 เข้าด้วยกัน ชื่อของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใหม่จะเป็น หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2-4 ส่วนในกรณีที่ไม่มีการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จะเรียกชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตามหน่วยเสียงเดิม

4.3 ระบบวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ผู้วิจัยพบว่าบริเวณ 5 อำเภอที่ศึกษานั้น ระบบวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์แตกต่างจากระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ เพราะไม่ได้มีเฉพาะระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงเท่านั้น ยังปรากฏระบบวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียงและระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียงด้วย ดังนี้

1. ระบบวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียง ได้แก่ ระบบวรรณยุกต์ของอำเภอบึงสามพัน (ดูภาพ ที่ 47)

2. ระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง ได้แก่ ระบบวรรณยุกต์ของอำเภออุบลูบุรี และอำเภอเมืองเป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้จะเป็นระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียงเหมือนกัน แต่การแยกกล่องวรรณยุกต์ของ 2 อำเภอนี้ แตกต่างกัน

3. ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ได้แก่ ระบบวรรณยุกต์ของอำเภอปราสาทบุรี

4. ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ได้แก่ ระบบวรรณยุกต์ของอำเภอหัวหิน

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.6	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ระบบบรรณยุกต์ในอำเภอหัวหิน

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2		ว.2	ว.3	ว.2	
3	ว.1				
4		ว.3	ว.4	ว.3	

ระบบบรรณยุกต์ในอำเภอปราณบุรี

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1-2-4		ว.3	ว.1-2-4	
3					
4	ว.6	ว.3	ว.1-2-4	ว.3	

ระบบบรรณยุกต์ในอำเภอกุสุบุรี

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2		ว.2-4	ว.3	ว.2-4	
3	ว.1				
4		ว.3	ว.2-4	ว.3	

ระบบบรรณยุกต์ในอำเภอเมือง

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2					
3	ว.1	ว.2-3-4			
4					

ระบบบรรณยุกต์ในอำเภอกับสะแก

ภาพที่ 47 : แสดงระบบบรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

หากพิจารณาในแต่ละแถวของกล่องวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ใน
ทุกอำเภอ มีลักษณะดังนี้

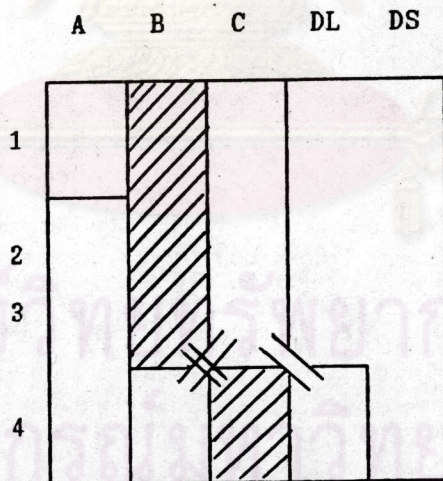
-วรรณยุกต์ใน แถว A แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 พบในอำเภอหัวหินและอำเภอกุยบุรี แยก A 1-23-4* โดยลักษณะ
การแยกหน่วยเสียงวรรณยุกต์เช่นนี้เหมือนกับที่พบในปริบทที่เป็นคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์
หลังของคำสองพยางค์ใน 2 อำเภอนี้

แบบที่ 2 พบในอำเภอเมือง อำเภอปราณบุรีและอำเภอทับสะแก แยก A 1-234
โดยลักษณะการแยกเช่นนี้จะเหมือนกับที่พบในปริบทที่เป็นคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์หลังของคำ
สองพยางค์ใน 3 อำเภอนี้

-วรรณยุกต์ใน แถว B จะแยก B123-4 ในทุกอำเภอ ยกเว้นอำเภอทับสะแก
นอกจากนี้ยังน่าสังเกตว่า

--วรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ในช่อง B 1,2 และ 3 เป็นวรรณยุกต์เดียวกับ
ช่อง C 4 ใน 3 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอกุยบุรีและอำเภอทับสะแก (ดูภาพที่ 48)

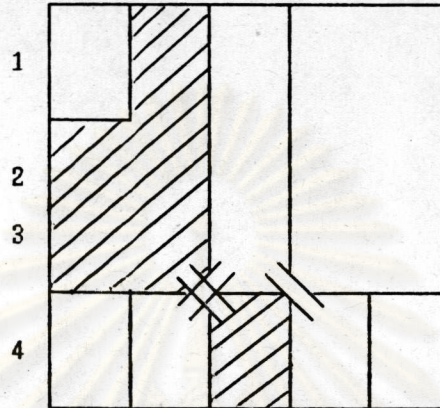

ภาพที่ 48 : แสดงการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในช่อง B 1,2,3 และ C 4

* เครื่องหมาย - หมายถึง การแยกกล่องวรรณยุกต์

--วรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ในช่อง B 1,2 และ 3 เป็นวรรณยุกต์เดียวกับช่อง A 2-3 และ C 4 พบในอำเภออุบลูรีเท่านั้น (ดูภาพที่ 49)

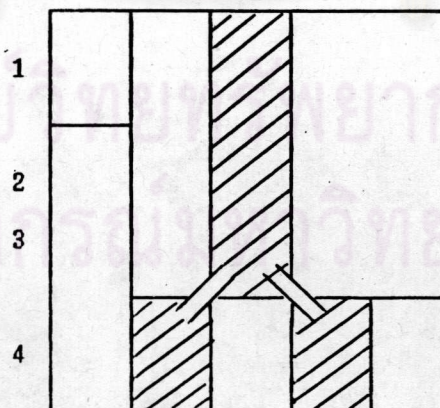
A B C DL DS

ภาพที่ 49 : แสดงการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในช่อง A 2-3 B 1,2,3 และ C 4

-วรรณยุกต์ใน แถว C จะแยก C 123-4 ในทุกอำเภอ ยกเว้นอำเภอทับสะแก นอกจากนี้ยังน่าสังเกตว่าวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ในช่อง C 1,2 และ 3 เป็นวรรณยุกต์เดียวกับช่อง B 4 และ DL 4 ในทุกอำเภอ (ดูภาพที่ 50)

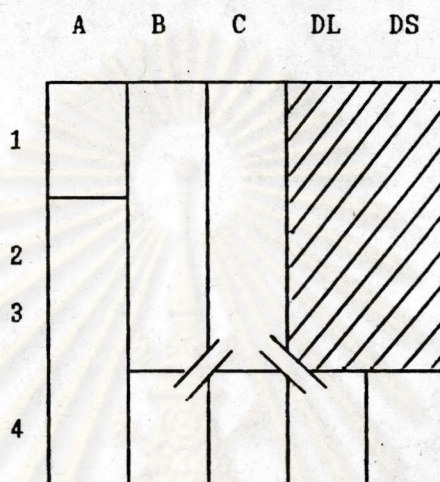
A B C DL DS

ภาพที่ 50 : แสดงวรรณยุกต์ในช่อง B 4 C1,2,3 และ DL 4

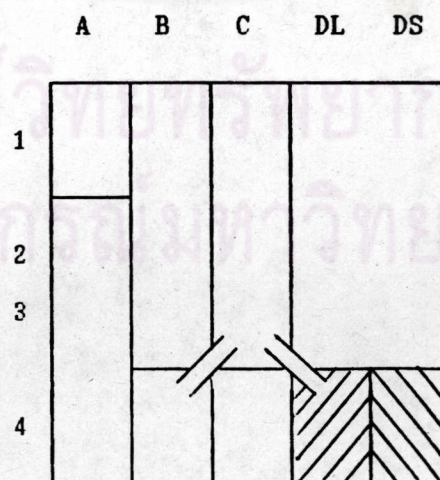
-บรรณยุกต์ใน แถว DL จะแยก DL 123-4 ในทุกอำเภอ ยกเว้นอำเภอทับสะแก และมีข้อสังเกตดังนี้

--บรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ในช่อง DL 1,2 และ 3 กับ DS 1,2 และ 3 เป็นบรรณยุกต์เดียวกัน ในทุกอำเภอ (ดูภาพที่ 51)

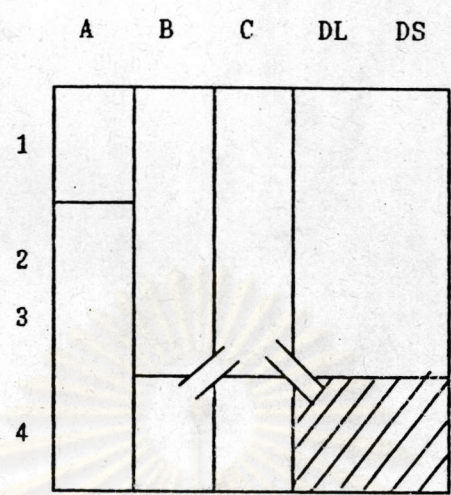

ภาพที่ 51 : แสดงบรรณยุกต์ในช่อง DL 1,2 และ 3 กับ DS 1,2 และ 3

--บรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ในช่อง DL 4 เป็นคนละบรรณยุกต์กับ DS 4 ในอำเภอหัวหิน อำเภอกุยบุรี อำเภอเมือง (ดูภาพที่ 52) แต่เป็นหน่วยเสียงบรรณยุกต์เดียวกันในอำเภอปราณบุรีและอำเภอทับสะแก (ดูภาพที่ 53)

ภาพที่ 52 : แสดงบรรณยุกต์ในช่อง DL 4 กับ DS 4

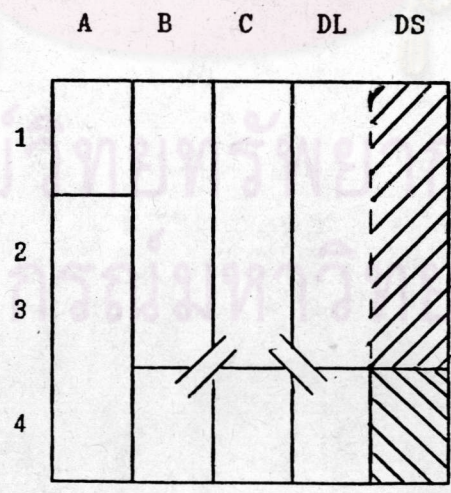
ภาพที่ 53 : แสดงการรวมของหน่วยเสียงวรัณชกต์ในช่อง DL 4 กับ DS 4

-วรัณชกต์ใน แถว DS แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

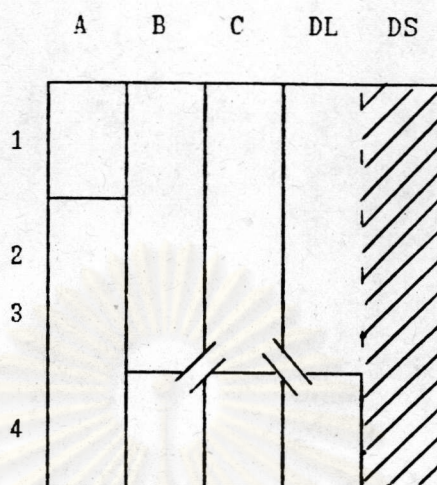
แบบที่ 1 แยก DS 123-4 ในอำเภอหัวหินและอำเภอปราณบุรี

(ดูภาพที่ 54)

แบบที่ 2 วรัณชกต์ในช่อง DS 1,2 และ 3 จะเป็นหน่วยเสียงวรัณชกต์ เดี่ยวกับช่อง DS 4 ในอำเภอกุยบุรี อำเภอเมืองและอำเภอทับสะแก ซึ่งใน 3 อำเภอ นี้เป็นระบบวรัณชกต์ 3-4 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 55)

ภาพที่ 54 : แสดงวรัณชกต์ในช่อง DS 1,2 และ 3 กับ DS 4

ภาพที่ 55 : แสดงการรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์
ในห้อง DS 1, 2 และ 3 กับ DS 4

น่าสังเกตว่าลักษณะการแยกกล่องวรรณยุกต์ในอำเภอหัวหินและอำเภอปราณบุรี เหมือนกับในบริบทของคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ส่วนอำเภออื่นๆ ได้แก่ อำเภอกุยบุรี อำเภอเมืองและอำเภอบ้านชะเอม นั้น มีการกลมกลืนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทำให้มีระบบที่แตกต่างจากในคำพยางค์เดี่ยวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ เห็นได้ว่าในแต่ละอำเภอมีระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันและถึงแม้ว่าจะมีระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน แต่ลักษณะการแยกกล่องวรรณยุกต์จะแตกต่างกัน คือ ในอำเภอกุยบุรีและอำเภอเมืองเป็นระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียงเหมือนกัน แต่ต่างกันว่า อำเภอเมืองมีการกลมกลืนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 และ 4 เข้าด้วยกัน ส่วนอำเภอ กุยบุรีจะมีการกลมกลืนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1, 2 และ 4 เข้าด้วยกัน จึงกล่าวได้ว่า 5 อำเภอที่ศึกษาต่างมีระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง

4.4 การเปรียบเทียบสีกลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

กล่องวรรณยุกต์นั้นใช้สำหรับคำพยางค์เดี่ยว แต่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความประโยชน์สำหรับคำสองพยางค์จึงนำมาใช้ เพราะทำให้เห็นได้ชัดเจนว่ามีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

การเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ (ดูภาพที่ 34) พบว่าสามารถเปรียบเทียบข้ามจุดเก็บข้อมูลได้เฉพาะหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 เท่านั้น เพราะปรากฏในช่อง A 1 ในทุกจุดเก็บข้อมูล หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆ เช่น หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 สามารถเปรียบเทียบได้ในอำเภอปรางบุรี อำเภอเมืองและอำเภอกับสะแกเท่านั้น ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 นั้นสามารถเปรียบเทียบได้ในอำเภอหัวหิน อำเภอปรางบุรีและอำเภอเมืองเท่านั้น ในอำเภอกุสุมาลย์และอำเภอกับสะแกไม่สามารถเปรียบเทียบกับอำเภออื่นๆได้ เพราะมีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากอำเภออื่นๆมาก

ดังที่กล่าวแล้วว่า การเปรียบเทียบลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ไม่สามารถเปรียบเทียบได้ครบทุกอำเภอ ผู้วิจัยจึงไม่ได้เปรียบเทียบข้ามจุดเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ แต่ได้แสดงลักษณะของทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทุกจุดเก็บข้อมูลไว้ดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	A	B	C	DL	DS
1	๑.๑ ┌ 22	๑.2 ┌	๑.๓ ┐		๑.๒ ┌
2	๑.๑ ┌	12 ┌	343 ┐	322 ┌	33 ┌
3	23 ┌				(┌) 32
4	๑.๖ ┌	๑.๓ ┐	๑.๔ ┐	๑.๓ ┌	๑.๔ ┐
	22 ┌	343 ┐	33 ┌	33 ┌	343 ┐

อำเภอหัวหิน

	A	B	C	DL	DS
1	๑.๕ ┌	๑.๒ ┌	๑.๓ ┐		๑.๒ ┌
2	๑.๑ ┌	32 ┌	54 ┐	32 ┌	42 ┌
3	22 ┌				(┌) 33
4		๑.๓ ┐	๑.๔ ┐		๑.๓ ┌
		54 ┐	43 ┌	54 ┐	44 ┌

อำเภอปราณบุรี

	A	B	C	DL	DS
1	๑.๕ ┌	๑.๑-๒-๔ ┌	๑.๓ ┐		๑.๑-๒-๔ ┌
2				33 ┌	32 ┌
3				553 ┐	33 ┌
4	๑.๖ ┌	๑.๓ ┐	๑.๑-๒-๔ ┌	๑.๓ ┐	๑.๓ ┌
	233 ┌	553 ┐	33 ┌	43 ┌	44 ┌

อำเภอกุยบุรี

	A	B	C	DL	DS
1	๑.๕ ┌	๑.๒-๔ ┌	๑.๓ ┐		๑.๒-๔ ┌
2	๑.๑ ┌	44 ┌	54 ┐	43 ┌	55 ┌
3	33 ┌				(┌) 33
4		๑.๓ ┐	๑.๒-๔ ┌	๑.๓ ┐	๑.๓ ┌
		54 ┐	44 ┌	54 ┐	44 ┌

อำเภอเมือง

	A	B	C	DL	DS
1	๑.๕ ┌				๑.๒-๓-๔ ┌
2	๑.๑ ┌	22 ┌	33 ┌	332 ┌	433 ┌
3	23 ┌				(┌) 33
4					(┌) 343

อำเภอทับสะแก

ภาพที่ 56 : แสดงสัญลักษณ์ในวงเล็บหน้าของคำสองพยางค์

ตัวเลขที่แสดงไว้ในวงเล็บ () หมายถึง พยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีเสียงกัก
ที่เส้นเสียงซึ่งผู้วิจัยพบว่าพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีเสียงกักที่เส้นเสียงนี้จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ต่ำ
กว่าพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีเสียงกักอื่นๆ หากจุดเริ่มต้นอยู่ช่วงเดียวกันกับพยางค์ตายที่มี
เสียงกักอื่นๆ จุดจบจะต่ำกว่าพยางค์ตายที่มีเสียงกักอื่นๆ ลักษณะดังกล่าวนี้ผู้วิจัยพบในทุก
อำเภอ ยกเว้นอำเภออุบลบุรี

สรุปได้ว่าระบบวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์หรือพยางค์ที่ไม่ลง
เสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ที่แตกต่างไปจากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก กล่าวคือ มีการรวมหน่วย
เสียงวรรณยุกต์ 2-3 หน่วยเสียงเข้าด้วยกัน ทำให้มีจำนวนหน่วยเสียงน้อยกว่าในพยางค์ที่
ลงเสียงหนักและไม่สามารถเปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ข้ามจุดเก็บข้อมูล
ได้เนื่องจากมีระบบวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันไปในแต่ละอำเภอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย